

gene. Noget andet er, at man altid, hvor der søges Statslaan til Jordkøbet eller til den derved nødvendigjorte Bygningsudvidelse, eller hvor den frie Jordlod gøres til Led i en Handel om Husmandsbruget, kræver Lodden inddraget under dette, og denne Praksis agtes fortsat.

Til § 40.

Stk. 1—3 svarer til § 33 i Lov Nr. 150/1943, § 31 i Lov 1934 sammenholdt med § 8 i Lov Nr. 75 af 31. Marts 1936, Lov Nr. 557/1919 sammenholdt med § 2 i Lov Nr. 328 af 28. Juni 1920, § 9 i Lov Nr. 537/1919 og de ophævede Bestemmelser i § 5 i Lov 1924, 1917, 1914, 1909, 1904 og 1899. Ny er dog Bestemmelsen om, at Jordrenteforpligtelse skal noteres i Matrikulen, hvad der imidlertid maa betragtes som praktisk under Hensyn til de særlige for Jordrentelodder gældende Bestemmelser, jfr. iøvrigt Forslagets Stk. 5.

Stk. 4 og 5 er nye, men lovfæster Praksis. Dog er det helt nyt, at Forslaget ophæver den for selvstændige Jordrentebbrug efter Byggelaanets Indfrielse gældende Pantsetningsgrænse, som man imidlertid ikke anser det for rimeligt fortsat at opretholde, jfr. derimod § 21 i Lov Nr. 150/1943, § 19 i Lov 1934 og § 10 i Lov Nr. 557/1919 sammenholdt med § 10 i Lov Nr. 537/1919.

Til § 41.

Paragraffen svarer til § 32 i Lov Nr. 150/1943, § 30 i Lov 1934, § 12 i Lov Nr. 557/1919, jfr. § 10 i Lov Nr. 537/1919, § 23 i Lov 1924, 1917, 1914 og 1909 samt § 22 i Lov 1904 og 1899. De meget detaljerede Bestemmelser i Lov 1924 m. fl. er dog udeladt som overflødige, dels under Hensyn til Bestemmelserne i Forslagets § 43, Stk. 2, og § 44, Stk. 1, dels under Hensyn til, at Pantsetning for private Laan kan tillades uanset Renteomregning, og navnlig under Hensyn til den ringe Anvendelse af disse Arveregler.

Til § 42.

Stk. 1—2 svarer til §§ 49 og 56 i Lov Nr. 150/1943, §§ 44 og 51 i Lov 1934, Lov Nr. 557/1919 sammenholdt med § 4 i Lov Nr. 328 af 28. Juni 1920, § 7, Stk. 2, i Lov Nr. 537/1919, § 14 i Lov 1924, 1917, 1914 og 1909 samt § 12 i Lov 1904 og 1899.

Stk. 3 er nødvendigt af Hensyn til eventuelle Afhændelser paa Vilkaar efter § 6, Stk. 2, i Lovene af 1904, 1909, 1914, 1917 og 1924, jfr. endvidere disse Loves ovennævnte Bestemmelser.

Til § 43.

Paragraffen svarer til Praksis, bortset fra Bestemmelsen i Stk. 1 om, at Indbeta-

lingspligten ikke med Retsvirkning mellem de kontraherende Parter kan overføres fra Laantageren til Trediemand. I Forhold til Staten har Laantageren dog altid staaet som den i sidste Instans ansvarlige, og for at forhindre urimelig Spekulation ved Omsætningen af Statshusmandsbrug maa Bestemmelsen anses for paakrævet. For Tiden er det yderst sjældent, at der ved Handel med et Statshusmandsbrug tages Forbehold om, at Handelen er betinget af, at Køberen bliver godkendt som kvalificeret til at overtage Laanene, og mange Købere bringer sig ved denne Letsindighed i en vanskelig Situation, naar Statslaanene bliver krævet indfriet paa Grund af den indgaaede Handels Ubillighed. Efter Forslaget ved Køberen paa Forhaand, at han maa gøre Handelen betinget af sine Kvalifikationers Godkendelse, med mindre han kan magte at omprioritere Ejendommen, og Forslaget vil ikke besværliggøre Omsætningen af Statshusmandsbrug paa urimelig Maade, idet Godkendelse af en Handel og Køberens Kvalifikation kan foreligge i Løbet af en halv Snes Dage efter Indgivelsen af Køberens Andragende til Husmandsbrugskommissionen.

Den ældre Lovgivnings herhen hørende Bestemmelser er noget forskellige; men i Tidens Løb er der skabt en fast Praksis paa dette Omraade, som nu søges lovfæstet med ovennævnte Indskærpelse af Sælgerens Hæftelse overfor Staten for saa vidt angaar alle nye Brug, medens man ikke har ment at kunne give denne Skærpelse umiddelbar tilbagevirkende Kraft, jfr. Bemærkningerne til § 57, Stk. 2.

Iøvrigt bemærkes til Stk. 1 og Stk. 3, at Statslaan ydet i Henhold til Lovene af 1899, 1904, 1909, 1914 og 1917, jfr. § 4 i Lov Nr. 277 af 6. Maj 1921, forrentes fuldt ud, at Lov 1924 ikke hjemler Forhøjelse af Rentepligt eller Efterbetaling af Rentebesparelsen, at Lov Nr. 557/1919 og 537/1919 hjemler Krav om Efterbetaling af Rentebesparelsen ved Salg til andre end Livsarvinger, at Lov 1934 oprindeligt paabød fuld Forrentning af Laanene, men ved § 6 i Lov Nr. 136 af 13. April 1938, der indførte delvis Rentefrihed, hjemler Ret til Forhøjelse af Rentepligten ved Salg til andre end Livsarvinger, og at Lov Nr. 150/1943 i § 19, Stk. 3, jfr. § 22, Stk. 5, hjemler samme Ret som Loven af 13. April 1938 ved Salg til andre end Livsarvinger og efterlevende Ægtefælle.

Bestemmelserne i Forslagets Stk. 2 svarer til § 19, Stk. 2, jfr. § 22, Stk. 5, i Lov Nr. 150/1943, § 21, Stk. 1 og 2, og § 24 i Lov 1924, 1917, 1914 og 1909 samt § 20, Stk. 1